

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Ευχαριστώ δέ τον φίλο μου 'Ανοιχτόκαρδο, ο οποίος είχε την καλή έμπνευσι να σάς οδηγήσει ως εδώ μαζί του! συνέχισε ο οικοδεσπότης.

—Ομολογώ, κύριε, ότι δεν κοπίασα καθόλου να με πειρήσι αυτό! είπα γελώντας, "Ήμουν σε τόσο απελπιστική θέση, ώστε δέχτηκα παρευθός μ' εύγνωμοσύνη την ευγενική πρότασί του! —Τότε, όριστε να φάμε πρώτα απ' όλα! Ξανάπε ο Ίδιοκτήτης. Έτοιμαζόμαστε να καθήσουμε στο τραπέζι σας, όταν μού άνηγειλαν την άφιξί σας!

—Υποκλήθηκα, και είπα με συγκίνηση: —Σας ευχαριστώ δλόθερμα... 'Η τόσο εγκάρδιος υποδοχή σας, με κάνει να ξεχνώ όλους τους κόπους μου!

—Συυτήθηκα κατόπι, πρόσφερα το μπράτσο μου στη θελκτική οικοδέσποινα, και παράσαμε στην καταφύτση τραπέζαρια.

Στό πελώριο τραπέζι της, τό τριγυρισμένο με άφθονία καθισμάτων και πάγκων, είχαν σερβιριστή τόσο πολλά και έκλεκτά φαγητά, ώστε μού θυμίσαν τις σχετικές περιγραφές των 'Ομηρικών συμποσίων της 'Ηλιάδος και της 'Οδυσσεΐας. Καθήσαμε.

Σαράντα ως σαράνταπέντε πρόσωπα κάθησαν μαζί μας γύρω στο μεγάλο αυτό τραπέζι. Ήταν φανερό, ότι σ' αυτή τη χαλιέντα συνθηζόταν ακόμη τό άραίο πατριαρχικό έθιμο, τό όποιο δ κακός πολιτισμός κοινοτεία να εξαλείψει έντελώς απ' τά ήθη μας: Νά τρώνε δηλαδή όλοι μαζί, κύριοι κι' ύπηρετικό προσωπικό, στο 'ίβιο τραπέζι!

—Όλα όσα έθλεπα, κι' όλα όσα άκουγα, με καταγοήτευαν και με συγκινοόσαν βαθεία. Ένα άρωμα οικογενειακής αγνότητας άπλωνόταν επάνω απ' όλους, εκεί μέσα, κι' έκανε την καρδιά μου να χτυπά ήθονικά.

—Όταν ή πρώτη άρεξί μου πραυήθηκε κάπως, ή συνδιάλεξι άρχισε ζωηρά και γενικά.

—Λοιπόν, 'Ανοιχτόκαρδε! ρώτησε ο λευκόμαλλος ψηλός γέρος, ο όποιος καθόταν στη θέση της τιής, στο τραπέζι. Βρήκες τά ίχνη του ζαγκουάρ;

—Και βέβαια τά βρήκα, στρατηγέ! είπε εκείνος, σταματώντας τό ρωμαλέο και δραστήριο μάσημα του Είμαι ειδικός, βλέπετε, στην ίχνηλασία!... Κι' άν δεν πιστεύετε, ρωτήστε τη Μεγάλη Καρδιά να σάς τό βεβαιώσει!

—Είνε σωστό, δλόσωστο, πάτερα μου! είπε χαμογελώντας ή Μεγάλη Καρδιά. Ποτέ του δεν έπρεσε ως γκάφες, ο 'Ανοιχτόκαρδος!

—Ο στρατηγός χαμογέλασε κι' αυτός. Κίτταξε τό γυίο του, και είπε:

—Τότε, παιδί μου Ραφαέλ, πρέπει να άργανώσης μιά 'επαγάνσι' αύριο τό πρωί... Τά ζαγκουάρ πηγαίνουν πάντα ζευγαρωτά, κι' έχουν ρημάει τά βώδια μας, αυτές τις μέρες!

—Ένωια σου, πάτερα μου! άποκρίθηκε πάλι ο Ίδιοκτήτης της χαλιέντας, με τρυφερό τόνο στοργής στη φωνή του. Τό Μαύσο Ζαρκάδι είδοποίησε κιόλας τους ανθρώπους μας, να βγούνε 'επαγάνσι' αύριο τό πρωί!... "Έτσι, τά ζαγκουάρ θά άνακαλυφθούν και θά σκατοθούν έξάπαντος!

—Τη στιγμή εκείνη, ή πόρτα άνοιξε. "Ένα άτομο υπήκε γοργά

Την εμφάνισί του, την ύποδέχτηκαν γενικά εφρωνητά γασάς. Ο δόν Ραφαέλ με τη γυναίκα του, σηκώθηκαν ζωηρά απ' τό τραπέζι κι' έτρεξαν να τον προύπαιήσουν.

Παραξενεύτηκα για τά δείγματα αυτά της στοργής στον νεόφερτο, και τον περιεργάστηκα με προσοχή. Ήταν ένας ψηλός και σθηθάρος 'Ερυθρόδερμος, περίπου πνήντα πέντε χρόνων, σχεδόν άσπρομάλλης. Απ' τό γραφικό πολεμικό κουστούμι του, κατάλαβα ότι άνήκε στη φυλή των Κομαγγών, κι' ότι είχε τον άνώτατο βαθμό τό φυλάρχου.

—Ο 'Αητοκέφαλος!... Ο 'Αητοκέφαλος! ξεφώνισαν χαρούμενα τά παιδάκια, μόλις τον είδαν, κι' έτρεξαν να τον τριγυρίσουν, σκιρτώντας σαν σθέλτα κατακίακια.

—Ο 'Ερυθρόδερμος αυτός έσφιξε με θερμότητα τό χέρι των οικοδεσποτών, κι' έπειτα σημάδεψε στην άγκαλιά του τά παιδάκια. Τά καταφιλησε στοργικά, τους μοίρασε έκλεκτά φρούτα από ένα δεματάκι πού κρατούσε, κι' ύστερα προχώρησε πρós τό τραπέζι με πριγκηπτική μεγαλοπρέπεια.

—Ο δόν Ραφαέλ τον έθάλει να καθήση στά δεξιά της γυναίκας του.

—'Αργήσατε να φαήτε, άρχηγέ! του είπε με φιλικώτατο τόνο ή οικοδέσποινα. Σας περιμέναμε απ' τό ήλιοσάλλεμμα άκόμη!

—Ευχαριστώ την κόρη μου για τό ενδιαφέρον της! είχε χαμογελαστά ο 'Ερυθρόδερμος. Μά έπρεπε να τελειώσω με την ενοχλητική αυτή ιστορία των ζαγκουάρ... Τά πέντεχα έπτελους πριν από μισή ώρα, και με τη βοήθεια μερικών πεόνες (ύπηρετών) τά σκότασα!

—Τά σκότωσες κιόλας, Νεχού-Νουτάχ; είπε ζωηρά ο δόν Ραφαέλ.

—Πάντοτε είσαι ένεργητικός για μάς! Έκανε κι' ο λευκόμαλλος στρατηγός, σφίγγοντας τό χέρι του 'Ερυθρόδερμου.

—'Η οικογένεια του σεβαστού πάτερα μου, εινε και δική μου οικογένεια! είπε με εύλαβική υπόκλιση ο 'Ερυθρόδερμος στον γεροστρατηγό.

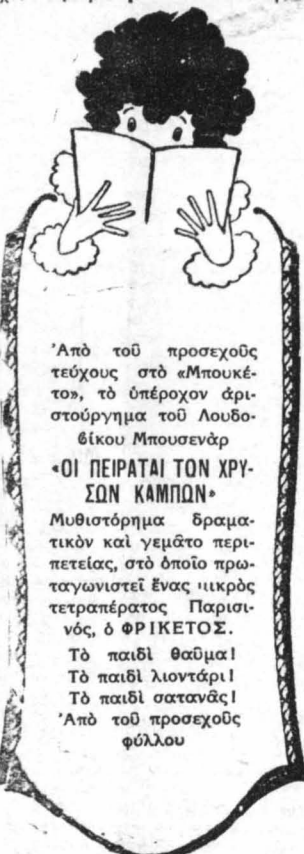
Μετά τό φαγητό, ώδηγήθηκα απ' τον Ίβιο τον δόν Ραφαέλ σ' ένα δωμάτιο πλουσιώτατο επίπλωμένο, όπου με περίμενε άναπαυτικό κρεβάτι. Δέν άργησα ν' άποκοιμηθώ βαθεία, άν κι' ήμουν πολύ παραξενεμένος με τά τόσα άλλόκοτα όσο κι' ένδιαφέροντα πρόσωπα πού είδα και με τά πιό άλλόκοτα άκόμη όνόματά τους.

Την έπομένη, έπέμειναν όλοι να με φιλοξενίσουν άκόμη. Με τόση έγκαριδιότητα δέ με παρακαλούσαν, ώστε άναγκάστηκα να διικόφω τό ταξείδι μου, και να μείνω μαζί τους επί δεκαπέντε ήμέρες.

Με ήλθαν καταύποχερώσει με τις περιποιήσεις τους, Ίβιος ο δόν Ραφαέλ κι' ή δόνα Λούθ, όπως λεγόταν ή γυναίκα του.

Ο αϊωνόβιος σχεδόν πάτερας του δόν Ραφαέλ, λεγόταν Ίδον Ραμόν Γκαρλιλλας ντέ Σκαβέδρα. Ήταν ύπεροχος τύπος εύπατρίδου άνωτάτης τάξεως, και στρατηγός του Μεξικανικού στρατού σε άποστρατευία πεία. Ή πριγκηπτική έμφανίσεως γηραιά γυναίκα του λεγόταν δόνα Ζεσουσίτα, κι' ήταν πραγματικά πριγκηπισσα μιάς έκλεκτης φυλής 'Ερυθρόδερμων.

Έκείνο όμως, τό όποιο μού άφινε διαρκώς βαθυτάτη έντύπωση στην ψυχή, ήταν τά πρόσωπα όλων αυτών των άτόμων. Ελικρινή άγάθ, ύπερήφανα, είχαν ώστόσο τη σφραγίδα με-

Από του προσεχούς τεύχους στο «Μπουκέτο», τό ύπεροχο άριστούργημα του Λουδοβίκου Μπουσενάρ

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΚΑΜΠΩΝ

Μυθιστόρημα δραματικών και γεμάτο περιπέτειας, στο όποιο πρωταγωνιστεί ένας μικρός τετραπέρατος Παρισινός, ο ΦΡΙΚΕΤΟΣ.

Τό παιδί θαύμα! Τό παιδί λιοντάρι! Τό παιδί σατανάς! Από του προσεχούς φύλλου

γώλων ήθικων πόνων και δοκιμασιών, περασμένων πειά τώρα, Βαθείε-ρυτίδες αλάκωναν τὰ εὐγενικά μέτωπα δλων αὐτῶν τῶν ἀτόμων, ἀλάνθαστο σημάδι ὅτι εἶχαν κάποτε γνωρίσει στή ζωή τους τὸν παραγκιό, τὸν τρομερὸ κίνδυνο, τὴς ἀγριεὶς σπερήσεις, καὶ τὰ φριχτὰ ψυχικά βασανιστήρια.

Ναί, εἶχαν κατὰ τὸ μεγαλειώδες καὶ τὸ αὐστηρὸ παρ' ὅλη τὴν ἐγκραδιότητά τους—δλα ἐκείνα τὰ πρόσωπα στή χαλιέντα...

Ἦ πεποιθὴ μου αὐτῆ, μὲ τυραννοῦσε. Δὲν τολμοῦσα ὄμως νὰ ρωτήσω, κ' ἡ περιέργειά μου ἢ διψασμένη μὲ κρατοῦσε συχὰ σκεπτικὸν ἀθελά μου...

—Τὶ ἔχετε λοιπὸν, δὸν Γουσταῦ; μὲ ρώτησε μιὰ μέρα μὲ ἐνδιαφέρον ὁ δὸν Ραφαὴλ, τὴν ὥρα ποὺ γυρίζαμε ἀπὸ ἓνα κωνίη ἐλαφίων. Μήπως ἀνιάτε κοντὰ μας;

—Εἶμαι εὐτυχισμένος Ἰσα-Ἰσα! διαμαρτυρήθηκα ζωηρὰ. Ἄν καὶ μέσα στὸ αἶμα μου ἔχω κατὰ ἀπ' τὸν Περιπλανώμενο Ἰουδαίο, ἂν καὶ διαρκῶς διψῶ ταξείδια, κινήγια, πάμπες, Ἐρρωθροδέρμων, καὶ ζουγκλεὺς καὶ περιηγήσεις, ὄμως ἐδῶ κοντὰ σας, εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος!

—Ἀκούστε με! εἶπε τότε μὲ κάποια ἀπόφασι ὁ δὸν Ραφαὴλ. Ὁμολογῆστε μου εἰλικρινά, ὅτι σὰς ἀπασχολεῖ κατὰ στήν ψυχὴ!... Ὅλοι τῶχοιμε παρατηρήσει, ὄλοι σὰς βρισκοῦμε σκεπτικόν, δὲν τολμοῦσαμε ὄμως νὰ σὰς ρωτήσουμε τί ἔχετε!

—Ἐ, θὰ σὰς ἐξομολογήθῃ κατὰ, δὸν Ραφαὴλ Γκαρίλλιας ντὲ Σκαβέδρα! εἶπα μὲ ἔξαφνη ἀπόφασι κ' ἐγώ, στὸν ἀρχοντικό συνομιλητὴ μου. Πρόκειται γιὰ τὸ ἔξης: Ὅλα μὲ παραξενεύουν ἐδῶ... Ἄπ' τὰ περιέργα ὄνομάτα σας—Μεγάλη Καρδιά, Μαῦρο Ζαρκάδι, κλπ—ὡς τὴν πονεμένη μεγαλειότητα τὴν ὁποία ἔχουν τὰ πρόσωπα δλων σας... Μοῦ φαίνεται λοιπὸν, ὅτι δὲν γλίωλιε στὸ παρελθὸν γαλιάνη ἢ ζωὴ σας... Κι' ὅτι ἐξαγοράσατε τὴ σημερινὴ εὐτυχία σας ὄλοι, μὲ μακροτάτη σειρά δυστυχιῶν καὶ πικριῶν!...

Ἐνα θλιμμένο χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλη τοῦ οικοδεσπότη.

—Συγχαρῆστε με γιὰ τὴν ἀδιακρίσιά μου, δὸν Ραφαὴλ! εἶπα στενωρῶμενος, τότε. Βλέπω ὅτι ζήτησα ἀθελά μου στήν ψυχὴ σας, λυπητερές ἀναμνήσεις!... Ὡ, συγχαρῆστε με!

Ἦμουν πραγματικὰ ἀπελπισμένος.

Μὰ ὁ δὸν Ραφαὴλ, μὲ ἀπειρη καλωσύνη στή σοβαρὴ φωνή του, ἀποκρίθηκε:

—Δὸν Γουσταῦ, μὴν ἐνοχλήσετε... Ἰσα-Ἰσα, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας!... Μαντέψατε πολὺ σωστά, φίλε μου... Ἦ ὁικονομεία μου, οἱ φίλοι μου, κ' ἐγώ, δοκιμαστήκαμε κάποτε πολὺ σκληρὰ ἀπ' τὴ μοίρα... Τὸ βράδυ θὰ σὰς διηγηθῶ μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν τρικυμιώδη ζωὴ δλων μας... Καὶ θὰ δῆτε, ὅτι πραγματικὰ ἐξαγοράσαμε τὴ σημερινὴ μας εὐτυχία μὲ δαπανηρότατες ψυχικὲς καὶ σωματικὲς θυσίες...

Τὸ βράδυ, καὶ μετὰ τὸ φαγητὸ, ὁ δὸν Ραφαὴλ κράτησε ὄλους τοὺς φίλους τοῦ μαζὺ μας. Καθισμένοι γύρω σ' ἓνα τραπέζι, μὲ τὰ ποτήρια μας γεμάτα ἀπὸ ἐκλεκτὸ κρασί, καὶ κσιπνίζοντας εὐόδη τοιγάρ, περιμέναμε τὸν οικοδεσπότη νὰ μιλήσῃ.

Κι' ἐκεῖνος, ἀφοῦ ἔρριξε γύρω στὰ φιλικὰ ἐκείνα πρόσωπα ἓνα βλέμμα στοργῆς, γύρισε καὶ μοῖ εἶπε:

—Φίλε μου, θὰ ἱκανοποιήσω ἀπόψε τὸ ἐνδιαφέρον σας... Ὁ πατέρας μου δὸν Ραμόν, ἡ μητέρα μου δὸνα Ζεσουσίτα, ἡ γυναίκα μου δὸνα Λούθ, ὁ Νεχού-Νουτάχ, ὁ Ἄνοιχτόκαρδος, καὶ τὸ Μαῦρο Ζαρκάδι, καθὼς κ' ἐγώ, ὄηρήκαμε οἱ πρωταγωνιστὰ τοῦ ἀλλοκότου κ' αἰματοπρόχρητο δράματος, τὸ ὁποῖο πρόκειται νὰ σὰς διηγηθῶ... Καὶ τοὺς παρακαλῶ θερμὰ νὰ ὑποδοχηθῶν τὴ μνήμη μου, ἂν τυχὸν σκοντάψω σὲ καμμιά λεπτομέρεια, τὴν ὁποία νὰ μὴ θυμοῦμαι πειά!...

Καὶ τότε, ἀγαπητὴ μου ἀναγνώστα, ὁ δὸν Ραφαὴλ, ἡ ἀπαράμιλλη αὐτῆ καὶ πραγματικῶς Μεγάλη Καρδιά, μοῦ διηγήθηκε λεπτομερέστατα τὸ ἀληθινὸ καὶ φριχτὸ αὐτὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς του... Σὰς τὸ διηγήθηκα κ' ἐγώ, ὅπως ἀκριβῶς τὸ ἀκουσα... Χωρὶς τίποτε νὰ παραλείψω... Χωρὶς τίποτε νὰ παραμορφώσω...

Στὴ Γουτάμας, καὶ στή Χερμοζιλτιον, τοῦ Μεξικῶ, ζοῦν ἀκόμη οἱ ἥρωες τῆς αἰθνετικῆς αὐτῆς διηγῆσῆς μου...

Ἄς μὲ διαφεύσουν, ἂν διηγῆθηκα ἀνακρίθειες!

Ὅχτὼ ἡμέρες ἀργότερα, κ' ἀφοῦ φιλοξενηθῆκα στή χαλιέντα εικοσιτέσσερες ἡμέρες ὄλες-ὄλες, ξανάρχισα πάλι τὴν περιπετειώδη καὶ τυχοδιωκτικὴ ζωὴ μου...

Συντροφιά μὲ τὸν Ἄητοκέφαλο, μὲ τὸν ὁποῖο μὲ συνέδεσε μιὰ ξεχωριστὴ φίλια, ὄργανώσα μιὰ ἐκδρομὴ στή χώρα τῶν Ἐρρωθροδέρμων τῆς φυλλῆς τῶν «Ἀπάχθδων».

Ἐκεῖ παραστάθηκα μάρτυς σκηνῶν ἀλλοκότων καὶ συγκλονιστικῶν, τὴς ὁποῖες θὰ σὰς διηγηθῶ, καμμιά ἡμέρα...

ΤΕΛΟΣ

ΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ». — Τὴ συνέχεια τῶν ἐπιτυχιῶν τοῦ Γουσταῦ Αλμάρ θὰ σὰς τὴν ὀσῃ τὸ «Μπουκέτο» προσεχῶς, δημοσιεύοντας ἓνα δεύτερο ἀριστοῦργημα του.

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Ὅπως σὰς ὑποσχεθήκαμε, τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ἀρχίζουν τὴν διανομὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν σειρᾶς περιφήμων ἀριστοῦργημάτων τῆς ξένης φιλολογίας. Τὸ πρῶτον βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ διανεμηθῇ δωρεάν στοὺς ἀναγνώστας τῶν περιοδικῶν μας κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Φεβρουαρίου, εἶνε τὸ ὑπέροχον αἰσθηματικὸν ἀριστοῦργημα τοῦ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»

Ὅπως σὰς εἶχαμε εἰδοποιήσει, γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὸ ἀριστοῦργημα αὐτὸ, πρέπει ν' ἀποκόψετε ἀπὸ τὸ «Μπουκέτο» ἢ τὴν «Οικογένειαν» τοῦ Ἰανουαρίου 4 ἔκ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου δελτίων καὶ νὰ τὰ φέρετε εἰς τὰ Γραφεῖα μας, καταθέτοντες συγχρόνως καὶ 8 δραχμάς.

Ἐτσι, μ' ἓνα ἐλάχιστον ποσόν, μὲ τὸ ἐν πέμπτον τῆς τιμῆς τοῦ βιβλίου, θ' ἀποκτήσετε ἓνα τόμον κομῶν, ἔκ 300 περίπου σελίδων, θ' ἀποκτήσετε τὸ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», ὅπως δικαίως ὀνομάσθη τὸ ἔργον τοῦ Ἄλφονς Κάρ, τὸ ὁποῖον σὰς χαρίζομεν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνώσται μας θὰ προσκομίζον τὰ 4 δελτία καὶ τὰς 8 δραχμάς εἰς τὰ ὑποκαρτορεῖα τῶν ἐφημερίδων καὶ θὰ λαμβάνουν τὸ βιβλίον τῶν.

Κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον θὰ χαρίσομε στοὺς ἀναγνώστας μας, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, τὸ ὑπέροχον αἰσθηματικὸν ῥομάντζο

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ'

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

Διὰ πρώτην φοράν ἐκδιδόμενον ΠΛΗΡΕΣ

Ἐὰ ἐπακολουθήσουν :

Ἡ ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ

Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Τοῦ ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

κλπ. κλπ. κλπ.

Ἡ εὐκαιρία δηλαδὴ εἶνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ. Ἀποκτᾶτε ΔΩΡΕΑΝ τὰ ἀριστοῦργηματα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας, ἀγοράζοντες ἀπλῶς τὸ «Μπουκέτο» καὶ τὴν «Οικογένειαν».

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στήν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

Ἔχουν καὶ οἱ ἐλέφαντες τοὺς ὀδοντογιατροὺς των. Ὁ πρῶτος ποὺ σκέφθηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ ὀδοντογιατροὺς γιὰ νὰ θεραπεύσῃ τὸ κοῦφιο δόντι ἑνὸς ἐλέφαντος, ἦταν ἓνας Ἀμερικάνος, κατὰ τὸ 1902. Ἐστὶν ὀδοντογιατροὶ ἐργάζονταν γιὰ τὴν θεραπεία τοῦ δοντιοῦ τοῦ ἐλέφαντος αὐτοῦ, καὶ τὸ βουάκιον τοῦ μονάχου, ποὺ ἔβρινε ἀπὸ χρυσάφι, κόστις 47 δολλάρια. Ἐπίσης καὶ στὸ Μόναχο ἓνας ὀδοντογιατρός, πλὴν ἀπὸ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον, ἔβρινε νὰ κορυφῇ τὸν χαλιῶδοντα ἑνὸς ἐλέφαντος ἐπὶ πολλὰς μέρας, τὸν ἐβούλωσε δὲ μὲ ποροσελῆνη, ποὺ κατόπιν τὴν ἐκρίπασε ἀπὸ πάνω μὲ χρυσάφι.

Ἡ περιπέτεια αὐτὴς ἔβρινε ἀφορμὴ ὅστε νὰ ὑπάρχουν σήμερον εἰδικὸι ὀδοντογιατροὶ γιὰ ἐλέφαντες, οἱ ὁποῖοι κάνουν χρυσὰς δουλειὰς. Παραδείγματός χάριν, σ' ἓνα Γερμανικὸν ἱνστιτούτιον, μέσα σὲ δέκα χρόνια, χρειάσθηκα νὰ ὑποβληθῶν σὲ ὀδοντοιατρικὴν θεραπείαν δεκατέσσερες ἐλέφαντες. Τώρα μάλιστα ἡ ἐλεφαντοδοντοιατρικὴ ἔχει προοδεῖσει καὶ τὰ κοῦφια δόντι. ἀδὲν βουβλῶνται πειὰ μὲ χρυσάφι, ποὺ κοστίζει πολὺ, ἀλλὰ μὲ ἀσοκρίστατον χάλυβα. Ὁ χάλυψ αὐτός ἔχει τὸ πλεονέκτημα πῶς δὲν τρίβεται, οὔτε χαλάει τόσο εὐκόλως, ὅσο τὰ χρυσὰ βελούματα.